

FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG

„A legnagyobb cél pedig itt, e földi létben
ember lenni mindég, minden körülményben”
(Arany János)

„Az igazat mondd, ne csak a valót.”
(József Attila)

A rendszerváltozás veszteségeinek érdekvédelmi, közéleti, politikai Hon-LAPJA

Nyomdai kiadását alapította: **1993-ban az osztársadalmi érdekvédelmet országos hatókörben ellátó**
társadalmi szervezet, a

FÜGGETLEN NÉPKÉPVISELETI SZÖVETSÉG /FÜNÉSZ/

SAJTÓPOSTA

A rendszerváltozás veszteségeinek készülő világhálós népújság, a **FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG** tömegkommunikációs rovata, benne a lakosság aktuális témakörű **egyetértő észrevételeivel**, jobbító **kritikai jelzéseivel, tiltakozásaival, kérdéseivel, javaslataival**, amelyek névvel, jeligével, illetve ezek nélkül is nyilvánosságot kaphatnak — a lapunkhoz elektronikusan, postai úton, illetve személyesen eljuttatott információk ellenőrzött és szerkesztett változatában, megőrizve minden közlendő anyag eredeti tartalmának lényegét.

- (1) Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.
- (2) Magyarország elismeri és védi a sajtószabadságot./ Részletek az **Alaptörvény VIII. cikk-éből/**

*

3. § A Magyar Köztársaságban a médiaszolgáltatások szabadon nyújthatók, a sajtótermékek szabadon közzétehetők, az információk és a vélemények a tömegkommunikációs eszközök útján szabadon továbbíthatók... /Részletek a **médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvényből/**

*

4./ § (1) A Magyar Köztársaság jogrendje elismeri és védi a sajtó szabadságát, valamint biztosítja sokszínűségét.

(2) A sajtószabadság kiterjed az államtól, valamint bármely szervezettől és érdekcsoporttól való függetlenségre is. /Részletek a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló **2010. évi CIV. törvényből/**

Internet: www.fuggetlenmagyarorszag.hu

E-mail: fuggetlenmagyarorszag@fuggetlenmagyarorszag.hu

Levélcím: **6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.**

Főszerkesztő: **Velkei Árpád**

a **MAGYAR ÚJSÁGÍRÓK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGE /MÚOSZ/**

Küldöttgyűlésének tagja

Táncdalfesztiváli ellenvélemények: EGYÉNI IZLÉS NE SAJÁTÍTSON KI NAGYKÖZÖNSÉGI VÉLEMÉNYT!

Mi tagadás, a **rendszerváltozás veszteseinek** szánt **világhálós népújságunk**-hoz egyre több olyan olvasói jelzés, észrevétel, sőt, nagyon kemény bírálat érkezik, amelyek roppant károsnak minősítik ama egyre elharapódzó sajtóbéli gyakorlatot, amikor a szerző a saját felfogását akképpen tálalja, mintha százazrek-milliók szószólója lenne. Úgy tűnik, eme hibába gabalyodott bele az Élet és Irodalom egyik jeles munkatársa, **Megyesi Gusztáv** is, aki a Népszabadság ez év október 20-i számában **A csongorádi kisbíró unokái** címmel úgy istenigazából belerúgott az 1968-as táncdalfesztivál döntőjén hallottakba-látottakba, amelyeket nemrégén közvetített a közszolgálati televízió. Kollégánk többi között így dohogott:

A vágatlanul leadott húsz dal, felért egy kivégzéssel. Ennyi giccses és tehetségtelen számot ritkán hallani egyszerre, tán három akadt, amelyet ma sem kell szégyellni, a többi szerzőjét és előadóját nyugodtan tömlöcbe lehetne vetni pár napra, visszamenőleges hatállyal. De főképp azt, akinek eszébe jutott a döntőt újra leadni. Nemcsak azért, mert a Csongorádi kisbíró unokája...című szerzemény meg a többi, már akkor emberiség elleni bűncselekménynek minősült, hanem mert ennyire még soha nem vágták egy egész korosztály képébe, hogy na, ezek voltak ki, a hatvannyolcas nemzedék, a ti híres és életre szóló, állítólag az egész társadalmat felforgató generációs élményetekkel.

A tollforgató ezután **a két kereskedelmi csatorna úgynevezett tehetségkutató műsoraira** fókuszált, megemlítve a zsűri unos-untalan ömlengését a produkciók **zseniális, fenomenális, frenetikus, magával ragadó** voltáról, majd kitért a **magyar zseni** furcsa magatartására, akinek tovább jutás esetén is **a vállát rázza a búbánat, hüppög, szorong és nem akar tovább élni, s az ember nem is attól fél, hogy mindjárt ott pusztul el a színpadon, hanem hogy tényleg befut egyszer, s a feltörekvő, ifjú nemzedékeknek ő lesz a példaképe, az ikon, a tökös magyar gyerek.**

Megyesi ekképpen folytatta: **Ez még hatvannyolcnál is rosszabb. Azon a fesztiválon legalább világszínvonalú magabiztosság volt, fölényes mosoly az arcokon és semmi szégyenérzet, lelkifurdalás azért a sok rémségért, amit előadtak....**

□□□

Hát hogyan is fogalmazzunk? Ezek a **csapó, maró, vágó mondatocskák bizony kiverték a biztosítékot, a régi magyar könnyűzenét máig nagyon kedvelők, közöttük olvasóink körében. Akik közül nálunk jó néhányan megnyilatkoztak, védve a részükről akkor is és jelenleg is kedvelt dallamok alkotóit, előadóit.**

A tanulságos visszhangból ezúttal egy csokorra valót adunk közre!

* A ma is Budapesten lakó **Géza** érettségije idején, tehát 18 évesen vett részt 1966-ban az első hazai táncdalfesztiválon, utána pedig az 1967-es, 1968-as és 1969-es ilyen rendezvényeken is. Mindezekre így emlékezik:

— **Barátaimmal ültünk a színházban és mindannyiszor jól szórakoztunk, kellemes élményeket szereztünk, hiszen tőlünk pár méterre énekeltek a kedvenceink, Ambrus Kyri, Aradszky László,**

Bakacsi Béla, Dobos Attila, Fenyvesi Gabi, Harangozó Teri, Koncz Zsuzsa, Koós János, Korda György, Kovács Kati, Kovács József, Mary Zsuzsa, Mátray Zsuzsa, Payer András, Poór Péter, Sárosi Katalin, Szécsi Pál, Tárkányi Tamara, Toldy Mária, Vámosi János, Zorán, Zalatnay Sarolta és a többiek. Láttuk a zenekart, a karmestert, az egész nagyon csodálatos volt. A közönség pedig nem szűkölködött a vastapsokban. Amikor a program véget ért, néhány dalt már a fülünkben megőrizve ballagtunk haza, énekelve annak könnyen megjegyezhető, életszerű verseit. Mindezeket valamiféle **kivégzéssel felérő**-ként jellemezni mostanság, az nem lehet több, számárságnál, ízlésficamnál!

* A 60-as évek végén még Csongrádon dolgozó **Erika**, aki a tévében látta énekelni Kovács Józsefet, a csongorádi kisbíró unokájáról, úgy érezte, róla szól a dal:

— Az igazság, hogy kellemes külsejű fiatal nő voltam 1968-ban, s nagyon szerettem a sminket. Tényleg úgy nézhettem ki, mintha egy festett kép lennék. A szívemig hatolt ez a zene, meg a szövege. És mit ad Isten? Nagyapám egy ideig afféle kisbírászkodott is. Amint ez a szám elhangzott a nyilvánosság előtt, nagyon népszerű lettem a szűkebb környezetemben. Hát ez az én magán-sztorim, ám ettől függetlenül, nagyon tetszett és ma is tetszik ez a szám. S aki olyat állít ma róla, hogy **már akkor az emberiség elleni bűncselekménynek minősült**, egyszerűen buta ember.

* Pécssett **Kálmán** vált nagyon dühössé, amikor elolvasta a szóban forgó újságcikket:

— A 68-as táncdalfesztiváli döntőt gátlástalanul becsmérlő cikkírónak lehetne annyi sütni valója, hogy éppen ez a könnyűzenei rendezvény indította el például a Kislány a zongoránál, a Mama, a Piros tulipán, a Fehér sziklák, a Nem születtem grófnak!, a Mesélj a nőkről, az Én, aki nála jártam, a Sose fájjon a fejed!, az Amikor én még kis srác voltam, a Szerелеmben soha nincsen igazság!, az Egyszer vagy fiatal, vagy éppen a Hogy mulat egy beates magyar úr című dalokat az arany- és platinalemez, meg az örökzöld slágerek felé vezető úton.

* Hajdúszoboszlón **Tímeával** futottunk össze, aki ekképpen vélekedik a **Megyesi**-szövegről:

— Okosan felépített szatíráit mindig szívesen olvasom eme szerzőnek, de a mostani lövése nem talált célba. Legalábbis a vonatkozásban, hogy a jelenleg már szinte megállíthatatlan tehetségkutató zenei programok egyre kevésbé színvonalasságát a 60-as évek fesztiváljaival méri össze. Akkor ugyanis áradtak a fülbemászóan szép melódiák, a zömében találó tartalmakkal, mindenkit megfogó mondanivalókkal, s persze a hangulatot tökéletesen befolyásoló nagyzenekari kíséretekkel, ezzel szemben ma az idegen dallamvilág elemeiből fabrikálnak valami nótafélét a szerzők, nem is csoda, hogy azok rövid idő alatt a feledés homályába merülnek. Én például az eurovíziós dalversenyeken előadott egyetlen magyar produkciót sem találtam méltónak arra, hogy megjegyezzem. Arról nem is beszélve, hogy az angol szöveggel történő előadása meg egyenesen taszító volt számomra.

* Tamás bárzongoristaként játszik több helyütt. Őt is megdöbbsentette a szóban forgó jegyzetféle:

— Én tartok attól, hogy a cikkíró a papagáj-kórusok tagjai közé keveredhetett, akik úgymond zsigerből szórják az egykori szocialista rendszerre az „átkos” jelzőt, meg a „diktatúra” minősítést, amelyekből csak azt tudja leszűrni minden akkor történt dologból, hogy pokoli, elviselhetetlen, vagy a szóhasználat szerint, **rémséges** volt. Az hagyján, hogy e módon saját magát is félrevezeti, ennél azonban sokkal nagyobb baj, hogy másokat is próbál megtévesztetni. Közöttük az olyan szemtanúkat, akik jelen voltak például a 68-as táncdalfesztivál elődöntőin, meg annak a döntőjén, amelyek nagyszerűségére most is örömmel és szívesen emlékeznek.

Én sokszor és sokaknak játszom az 50-es és 60-as évek táncdalait, amelyek nemcsak az idősek, de a fiatalok körében is nagyon népszerűek. Ami pedig a cikk elkövetője szerint a **tömlőcbe juttatásra érdemesült** alkotókat, közreműködőket illeti, hát bizony csak a vérmérsékletük

kérdése lehet, hogy mennyire sértődhettek meg az ilyen lebecsülésük miatt. Ugyanis, tudomásom szerint, akkor tájt e rendezvény előkészítésében, szervezésében, lebonyolításában a legsikeresebb komponisták, szövegírók, hangszerelők, énekesek, a háttér munkában pedig az Országos Táncdal- és Sanzon Bizottság, az Állami Hanglemezzgyártó Vállalat, az Országos Rendező Iroda, valamint a Magyar Rádió és Televízió könnyűzenei szakemberei vettek részt,

* **Sándor**, az éltes korú kecskeméti táncgenerajongó, fiatal éveiben zenélt ötórás teákon, bálokon. Előfordult, hogy a budapesti táncdalfesztiváli program a helyi bulival egyidejűleg zajlott. Így beszél az ott szerzett tapasztalatairól:

— Lényegében kiürült a táncterem, amikor a televízió megkezdte e magyar könnyűzenei verseny közvetítését. Mindenki a kultúrházbeli képernyők előtt drukolt és szórakozott. Köztudott, hogy ilyenkor már az utcán is alig jártak az emberek. Ez a műsor valóságos népi mozgalmat hozott létre a kultúra e területén. Az újságíró hatalmas tévedésben van, amikor ezt az össznépi reagálást az **egész társadalmat felforgató generációs élménnyé** silányítja. Állításával szemben az igazság, hogy eme generációs élmény az egész társadalmat megmozgató volt.

* **Ildikó**, aki salgótarjáni szülőhelyén lakik, s jóval a 30 alatti éveit tapossa, minden szabad idejében operettet, sanzont és táncdalt hallgat, s ha teheti, a hétvégi táncos estétet sem hagyja ki. Megdöbbenve olvasta az említett újságcikket:

— Ha tehetem, akkor az 50-es, 60-as, 70-es és 80-as évek könnyűzenei felvételeit hallgatom. Amelyeknél nem hiányzik a dallam, s szinte mindegyik praktikus tartalmú, lírai, szentimentális hangulatú. Nagyon kedvelem a hangszereléseket, ahol a vonósoknak, a billentyűsöknek, a pengetősöknek és a fúvósoknak meg van a nélkülözhetetlen szerepük. Az akkor legismertebb énekesek nekem is a kedvenceim. Én is láttam a nem régi, 68-as fesztiváli közvetítést, s örömmel ültem a képernyő előtt. Az egyszerűen valótlanság, hogy ott zömében **giccses és tehetségtelen szám** került e nézők elé. Persze, aki görcsös előítéletben szenvedhet, mint például az e tárgyú fogalmazvány kiötlője, papírra vetője, az nyilván rosszul érezhette magát, figyelve eme produciókat. De e benyomásáról főleg magának szónokoljon, s azzal ne sajtájtassa ki a nagyközönségi véleményt! Ama álláspontját azonban teljességgel osztom, hogy a kereskedelmi csatornák tehetségkutatóin szárba szökkenő úgynevezett **zsenik** példaképpé avanzsálása nem lehet kívánatos a jövő nemzedéke számára.

* **László** alkalmi újságíró a Balaton menti egyik településen, ahol helyettesítőként dolgozik, főleg a forgalmas nyári hónapokban. Vásárlóival szokott olykor beszélgetni, például a különféle kiadványokban megjelent hírekről, tudósításokról, riportokról, jegyzetéről. Így történt ez akkor is, amikor már napvilágon volt a **Csongorádi kisbíró unokái**-ról szóló cikk. Erről nem kevesen szóltak ingerülten. Ami elhangzott, ekképpen foglalja össze, hozzátéve a magánálláspontját is:

— A régi hazai táncdalfesztiválok szinte minősíthetetlen pocskondiázása egyszerű halandzsával felérő eszmefuttatás. Azok a rendezvények sikeresek voltak, óriási tömegeknek jelentettek élményt, s a közönségzavazásokban százezrek, talán milliók vettek részt. Ezeket összehasonlítani a mai tehetségkereső programokkal, amelyek nagyon gyenge színvonalúak, ráadásul csupán szűkös rétegigényt elégíthetnek ki, hatalmas tévedés.

Egyébként ha az Élet és Irodalom szerkesztőségi státusában dolgozó **Megyesi** úrnak van kedve és lehetősége írásaival esetenként kirándulni a Népszabadság hasábjaira is, javaslok részére egy hús-vér témát:

Bizonyára ismeri az **Alaptörvény**-ünkben található **Nemzeti hitvallás**-t, amely többi között arról is szól: **vállaljuk egyedülálló nyelvünk ápolását, megóvását, s hisszük, hogy gyermekeink és unokáink tehetségükkel, kitartásukkal és lelkierejükkel ismét nagyra teszik Magyarországot.** Nos, hogy hol tartunk most e téren? Hát ahol a part szakad! Itt volt idén tavasszal a bakui

nemzetközi dalverseny is, ahol nem szégyelltünk részt venni angol nyelvű nótával, amelyben egyetlen magyar motívum sem volt, tehát okkal végzett a sereghajtó helyen. És akkor itt volt november 13-a, amely egy éve a Magyar Nyelv napja, emlékeztetve a magyart államnyelvé tető 1844-es törvény elfogadásának időpontjára. Hát ezzel szemben mi van az országban? A cégek jelentős része idegen nyelvű, a plakátok és az utcai kiírások jelentős része idegen nyelvű, a rádióból, tévéből ömlenek az idegen kifejezések, s eme rettenetes sorban a „csúcs”, hogy a neves zenész, Presser Gábor által elindított Magyar Dal Napja mozgalom ez idő szerint ott tart hatásában: a magyar slágerlistán már egyetlen magyar nyelvű szerzemény sem található! Bizony az ebbéli okokat, zezugos háttereket kellene kutatnia a szóban forgó jegyzetírónak, aki legelsőként kifaggathatná azt a 19 éves martonvásári diákot, aki nevét, fényképét adva nyilatkozta a Metropol ingyenes lap 2012. november 15-ei számában, hogy kizárólag külföldi számokat hallgat.

Szerkesztői megjegyzés:

Régi igazság, hogy az ízlésekben, egyéni szimpátiákban és értékítéletekben nincs helye a késhegyig menő vitáknak, vagy a majdnem ellenségeskedéseknek. Mert végül is természetes dolog, sőt, elvárható, hogy a nagy közösségben, a társadalomban az egymástól eltérő meggyőződések is jól megférjenek egymás mellett. Nincs és nem lehet ez másképpen a magyar könnyűzene világában sem. Említett kollégánk a régi táncdalfesztiválok értékét, jelentőségét minden kétséget kizáróan leminősítette. Ám tudnunk kell, amivel nyilván maga is tisztában van, hogy e vonatkozásban nincs a bölcsek köve a saját zsebében sem. Tehát amolyan alternatív álláspontot fejthetett csak ki, amelynek ellenpontjait próbálja eme összeállításunk prezentálni. Merthogy ennek a barikádnak is két oldala van. Ezúttal a másikról adtunk képet.

2012. november 21.

Velkei Árpád
rovatszerkesztő

INFORMÁLJA, KÉRDEZZE, OLVASSA

a **rendszerváltozás veszteseinek** készülő
VILÁGHÁLÓS NÉPÚJSÁGUNKAT,

a

FÜGGETLEN

MAGYARORSZÁG -ot !

Internetes cím: www.fuggetlenmagyarország.hu

E-mail cím: fuggetlenmagyarország@fuggetlenmagyarország.hu

Levélcím: **6000 Kecskemét, Tinódi u. 6. B/IV/26.**
